

Sygn. akt VII U 924/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	st.sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2017 r. w Warszawie

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 5 maja 2015r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. K. prawo do emerytury pomostowej od dnia 20 lutego 2015r.,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz S. K. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzją z dnia 5 maja 2015 roku, znak: (...) odmówił S. K. przyznania prawa do emerytury pomostowej w trybie art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych, ponieważ ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w warunkach szczególnych wynoszącego co najmniej 15 lat. (decyzja z dnia 5 maja 2015 roku, k. 19 tom III a.e.)

Ubezpieczony S. K. w dniu 11 czerwca 2015 roku odwołał się od decyzji organu rentowego z dnia 5 maja 2015 roku i wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury w związku z osiągnięciem wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący wskazał, iż zakres obowiązków jakie wykonywał na stanowisku pracy wskazanym w świadectwach pracy został umieszczony w załączniku A Dział VIII poz. 2 Rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (odwołanie z dnia 11 czerwca 2015 roku, k.2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 17 czerwca 2015 roku wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że odwołujący udowodnił jedynie 12 lat, 2 miesiące i 25 dni stażu pracy w warunkach szczególnych, a nie wymagane 15 lat. Organ rentowy wskazał, iż nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 30 września 1991 roku do 31 października 1994 roku w Towarzystwie (...) S.A. w W. oraz od 23 marca 1998 roku do 23 września 1998 roku w Zakładzie (...) w L. gdyż ubezpieczony nie przedstawił świadectw wykonywania prac w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił również okresu od 12 stycznia 2005 roku do 6 sierpnia 2006 roku w (...) Zakładach (...) Sp. z o.o. w W. gdyż zgodnie z załączonym do wniosku o wcześniejszą emeryturę świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 20 sierpnia 2012 roku odwołujący nie był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy. (odpowiedź na odwołanie z dnia 17 czerwca 2015 roku, k. 9 – 11 a.s.).

Odwołujący w toku postępowania zmodyfikował swoje stanowisko wnosząc o uwzględnienie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) S.A. od 1 maja 1992 roku do 31 października 1994 roku tj. 2 lat i 6 miesięcy oraz w Zakładzie (...) w L. od 23 marca 1998 roku do 23 września 1998 roku tj. 6 miesięcy. (protokół rozprawy z dnia 24 listopada 2015 roku, k. 46 – 47 a.s.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. K. w dniu 20 stycznia 2015 roku złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o przyznanie prawa do emerytury pomostowej (wniosek o emeryturę pomostową, k.1 - 6 tom III a.e.). Do wniosku dołączył informację o okresach składkowych i nieskładkowych (informacja o okresach składkowych i nieskładkowych, k. 7 - 13 tom III a.e.).

W oparciu o złożoną dokumentację organ rentowy przeprowadził postępowanie administracyjne, a następnie w dniu 5 maja 2015 roku wydał decyzję, znak: (...), którą odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że odmówił przyznania emerytury pomostowej w trybie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, ponieważ odwołujący nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat. Organ rentowy jako udowodniony okres pracy w warunkach szczególnych uznał okres 12 lat, 2 miesiące i 25 dni. Organ rentowy uwzględnił do okresu pracy w warunkach szczególnych okresy: od 25 listopada 1974 roku do 18 lipca 1978 roku, od 10 maja 1990 roku do 30 kwietnia 1992 roku, od 15 października 1998 roku do 3 czerwca 2000 roku, od 13 listopada 2001 roku do 28 listopada 2001 roku, od 21 stycznia 2002 roku do 25 września 2002 roku, od 23 października 2002 roku do 4 lipca 2003 roku, od 21 lipca 2003 roku do 19 sierpnia 2003 roku, od 1 września 2006 roku do 3 lipca 2007 roku, od 1 sierpnia 2007 roku do 23 czerwca 2008 roku, od 25 czerwca 2008 roku do 16 lipca 2008 roku, 1 września 2008 roku do 18 lutego 2008 roku, od 20 grudnia 2008 roku do 26 marca 2009 roku, od 1 maja 2009 roku do 23 lutego 2011 roku, od 3 marca 2011 roku do 3 marca 2011 roku. Ogólny staż pracy odwołującego organ rentowy określił na 31 lat, 8 miesięcy i 20 dni. Do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył odwołującemu okresu pracy od 23 marca 1998 roku do 23 września 1998 roku oraz okresu od 30 września 1991 roku do 31 października 1994 roku, ponieważ zeznania świadków na potwierdzenie okresów pracy w warunkach szczególnych nie mogą być rozpatrywane w postępowaniu przed organem rentowym, a jedynie w postępowaniu odwoławczym. Organ rentowy nie zaliczył również odwołującemu okresu zatrudnienia w (...) W. w okresie od 12 stycznia 2005 roku do 6 sierpnia 2006 roku, ponieważ odwołujący nie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. (decyzja organu rentowego z dnia 5 maja 2015 roku, k. 91 tom III a.e.)

Ubezpieczony odwołał się od decyzji z dnia 5 maja 2015 roku inicjując niniejsze postępowanie sądowe. (odwołanie z dnia 11 czerwca 2015 roku, k.2-3 a.s.)

W toku postępowania przed tut. Sądem ustalono, iż wnioskodawca S. K. urodzony w dniu (...) jest z zawodu kierowcą. Odwołujący prawo jazdy kat. C na samochody ciężarowe posiada od 29 czerwca 1987 roku, natomiast prawo jazdy kat. D od 21 czerwca 1991 roku. Odwołujący od 30 września 1991 roku do 31 października 1994 roku pracował w (...) S.A.

na stanowisku kierowcy samochodu R. o ładowności powyżej 3,5 t. W trakcie zatrudnienia w spółce (...) odwołujący rozwoził towar oraz zajmował się jego rozładunkiem i załadunkiem. Zdarzało się że odwołujący miał do rozładunku pomocnika. Odwołujący załadowywał na samochód ok. 5 ton. Odwołujący wykonywał powyżej 4 kursów dziennie przewożąc towar. Odwołujący w spółce (...) pracował po 12-16 godzin dziennie. Za pracę w godzinach nadliczbowych otrzymywał stosowne wynagrodzenie. Odwołujący w okresie od 30 września 1991 roku do 30 kwietnia 1992 roku był równocześnie zatrudniony w Miejskich Zakładach (...) w W. przy ul. (...). Odwołujący w okresie od 23 marca 1998 roku do 23 września 1998 roku był zatrudniony w Zakładzie (...) w L. jako kierowca autobusu przeznaczonego dla 30 osób. Odwołujący kierował autobusem marki A.. W ramach pracy kierowcy autobusu zajmował się także sprzedażą biletów. (zeznania odwołującego – k.46 – 47, k. 89; zeznania świadka U. K. – k. 88, zeznania świadka J. S. k. 88 – 89, opinia biegłego z zakresu bhp J. P. z dnia 25 sierpnia 2016 roku. – k.111 - 121; opinia uzupełniająca biegłego z zakresu bhp, k. 168 – 169)

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego z akt sprawy, z akt emerytalnych oraz z akt osobowych ubezpieczonego, dowodu z przesłuchania ubezpieczonego w charakterze strony, dowodu z zeznań świadka U. K. oraz świadka J. S. jak też częściowo na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu BHP (w tym opinii uzupełniającej) powołanego w sprawie.

Zeznania świadków Sąd uznał za wiarygodne, gdyż zeznania te są spójne, logiczne, konsekwentne i przekonujące, a nadto wzajemnie się uzupełniają. Osoby te bowiem w sporym okresie pracowały razem z odwołującym w spółce (...), a więc opisały charakter i rodzaj wykonywanych przez odwołującego obowiązków.

Zgodnie ze zgromadzonym materiałem dowodowym odwołujący bezspornie świadczył pracę w (...) S.A. w okresie od 1 maja 1992 roku do 31 października 1994 roku oraz w okresie od 23 marca 1998 roku do 23 września 1998 roku w Zakładzie (...) w L.

W celu uzyskania wiadomości specjalnych związanych z charakterem prac wykonywanych przez ubezpieczonego w spółce (...) S.A. oraz w Zakładzie (...) w L. oraz ich kwalifikacją w świetle ustawy o emeryturach pomostowych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego BHP J. P. i w oparciu o złożoną przez biegłego opinię jednoznacznie ustalił charakter tego zatrudnienia. Sąd miał jednakże na uwadze, iż biegły niewłaściwie zinterpretował treść art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych wnioskując, iż praca wykonywana przed 1 stycznia 1999 roku musi znajdować odzwierciedlenie wyłącznie w wykazach stanowiących załącznik do ustawy pomostowej. Wobec powyższego biegły sformułował w opinii niewłaściwe wnioski.

Sąd zważył, że w niniejszej sprawie strony postępowania co do zasady nie kwestionowały materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, a w szczególności nie kwestionowały dowodu z przesłuchania ubezpieczonego oraz świadków. Wątpliwości strony odwołującej budziła jedynie treść opinii biegłego bowiem jak już zostało powyżej wskazane biegły sformułował wnioski, które wychodziły poza zakres jego opinii.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie budził jednak wątpliwości i był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie S. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 5 maja 2015 roku, znak: (...) jest uzasadnione i podlega uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie spór pomiędzy stronami dotyczy stwierdzenia, czy organ rentowy na gruncie spornych decyzji zasadnie odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 965) prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
6. po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Dodać należy, iż z wykładni art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych wynika obowiązek zaliczania do okresów pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze także zatrudnienia w takich warunkach w okresie od dnia 1 stycznia 1999 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku. Artykuł ten zawiera dodatkowe warunki, aby praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana przed dniem 1 stycznia 1999 roku oraz po dniu 31 grudnia 2008 roku, jednak nie określa ram czasowych odnośnie do stażu 15 lat pracy w tych warunkach. Ten okres 15 lat może więc dotyczyć całego okresu ubezpieczenia, jednak co najmniej jeden miesiąc musi przypadać przed dniem 1 stycznia 1999 roku oraz jeden miesiąc po dniu 31 grudnia 2008 roku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2013 roku, sygn. akt I UK 448/12, LEX Nr 1396383).

Wnioskodawca urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku, na dzień złożenia wniosku o emeryturę pomostową zbliżał się do ukończenia 60 lat, legitymował się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze przekraczającym 25 lat oraz został z nim rozwiązany stosunek pracy. Wnioskodawca spełnia także warunek określony w art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych, albowiem w okresie od dnia 1 maja 2009 roku do 3 marca 2011 roku pracował na stanowisku kierowcy autobusu w transporcie publicznym zgodnie z Załącznikiem nr 2 ustawy o emeryturach pomostowych.

Istota sporu w sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawca ma wymagany okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat (art. 4 pkt 2 ustawy o emeryturach pomostowych).

Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej art. 4 i 49 ustawy o emeryturach pomostowych, jest więc legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po 1 stycznia 2009 roku. W przypadku kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy „szczególnej” według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do „nowego” świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy). Innymi słowy brak podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, dziś nie może być tak kwalifikowany. (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 13 marca 2012 roku, sygn. akt II UK 164/11, Legalis)

W świetle powyższego żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.) bowiem odwołujący po 1 stycznia 2009 roku kontynuował zatrudnienie w warunkach szczególnych.

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w (...) S.A. w okresie od 1 maja 1992 roku do 31 października 1994 roku oraz w Zakładzie (...) w L. od 23 marca 1998 roku do 23 września 1998 roku był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach emerytalnych w tym aktach pracowniczych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie zatrudnienia w tych przedsiębiorstwach tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie. Stało się tak dlatego, że wnioskodawca nie dysponował świadectwem pracy w szczególnych warunkach za sporne okresy zatrudnienia a ponadto nieprecyzyjnie zostało określone jego stanowisko pracy, bowiem nie wskazano kierowcą jakich pojazdów był odwołujący w (...) S.A.

Wobec powyższego to na wnioskodawcy, zgodnie z treścią art. 6 k.c. spoczywał ciężar wykazania pracy w szczególnych warunkach. Sąd Okręgowy zważył, iż wnioskodawca temu obowiązkowi sprostał. Zeznający w sprawie świadkowie U. K. i J. S. potwierdzili, że wnioskodawca w spornym okresie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego R.. Odwołujący wykonywał zatem pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w rozumieniu wykazu A działu VIII poz. 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Ponadto jednocześnie odwołujący zajmował się załadunkiem i wyładunkiem przewożonego towaru. Wnioskodawca przewoził ładunki o masie powyżej 5 ton. Należało więc uznać, iż równocześnie wykonywał ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe w rozumieniu wykazu A działu VIII poz. 1 załącznika do w/w rozporządzenia.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 24 stycznia 2013 roku, sygn. akt III UK 47/12 nie jest uprawniona taka wykładnia przepisów art. 32 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która prowadzi do pozbawienia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach pracowników, których pełny wymiar czasu pracy wypełnia wykonywanie nie jednego ale kilku rodzajów pracy w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Pełne zatrudnienie w warunkach szczególnych pojmowane jest więc jako bezwzględna cecha tego zatrudnienia jako uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia emerytalnego. Możliwe jest przy tym łączenie w przebiegu dniówki prac o różnym charakterze polegające na wykonywaniu nie jednego, lecz kilku rodzajów prac w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie. W takim wypadku do czasu pracy w warunkach szczególnych zlicza się czas równolegle wykonywanych czynności tylko wtedy, gdy różne prace wszystkie łącznie lub każda z osobna odpowiadają pracom w szczególnych warunkach i wszystkie razem wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 czerwca 2015 roku sygn. akt III AUa 1224/14, Legalis)

Podsumowując Sąd Okręgowy stwierdził, że sporny okres zatrudnienia w (...) S.A. może zostać uwzględniony przy ustalaniu okresu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. W tym czasie wnioskodawca pracował w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz świadczył pracy ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe, wymienione w załączniku do powołanego wyżej rozporządzenia tj. wykazie A, dziale VIII, pod pozycją 1 i 2.

Charakter pracy odwołującego w Zakładzie (...) w L. od 23 marca 1998 roku do 23 września 1998 roku Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego z zakresu bhp. Biegły jednoznacznie wskazał, iż pracę kierowcy autobusu w świetle załączników do obowiązującej ustawy o emeryturach pomostowych jak i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku należy uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach.

Po doliczeniu spornego okresu do uznanego już przez organ rentowy stażu w szczególnych warunkach (12 lat, 2 miesiące i 25 dni), wnioskodawca wykazał, że w szczególnych warunkach pracował ponad 15 lat, tym samym spełnił wszystkie przesłanki do przyznaniu mu prawa do emerytury pomostowej.

Ustalenie terminu od jakiego Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznać ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej wynika z dyspozycji art. 15 ust. w zw. z art. 26 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych w zw. z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - w oparciu o które - świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wprawdzie ubezpieczony złożył wniosek o prawo do świadczenia w dniu 20 stycznia 2015 roku co uzasadniałoby przyznanie mu prawa do emerytury od początku miesiąca stycznia 2015 roku, to jednak wiek uprawniający do uzyskania emerytury pomostowej wnioskodawca uzyskał dopiero z dniem 20 lutego 2015 roku i to w tym dniu powstało prawo ubezpieczonego do emerytury.

Z tych też względów, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Jednocześnie Sąd na zasadzie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych uznał, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za wydanie decyzji odmawiającej przyznania emerytury (punkt 3 wyroku), albowiem dopiero postępowanie dowodowe przeprowadzone zgodnie z regułami procedury cywilnej pozwoliło ustalić charakter pracy odwołującego i zakwalifikować go do odpowiedniego działu wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. i na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 roku (Dz.U. z 2013 r. poz. 461). Sąd Okręgowy zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)